

คอลัมน์ “จากท่าพระจันทร์ถึงสนามหลวง”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 7 ธันวาคม 2543

**บทเรียนจากการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค
ยุครัฐบาลนายชวน หลีกภัย พ.ศ. 2540-2543
ตอนที่หนึ่ง**

รังสรรค์ ณะพรพันธุ์

พรรคประชาธิปัตย์ยึดกุมการบริหารราชการแผ่นดินในเดือนพฤศจิกายน 2540 ด้วยการดูด ‘กลุ่มงูเห่า’ ออกจากพรรคประชากรไทย ทั้งที่พรรคประชากรไทยยืนหยัดอยู่ข้างฝ่ายค้าน ตัดทอนความอยากได้อำนาจทำให้ผู้นำพรรคประชาธิปัตย์มองไม่เห็นว่าการ ‘ดูด’ ส.ส. จากพรรคฝ่ายค้านเป็นปฏิบัติการที่ละเมิดจารีตอันดีงามของระบอบประชาธิปไตย ตลอดช่วงเวลาประมาณ 3 ขวบปีที่รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์บริหารประเทศ เสี่ยงสรรเสริญผลงานการแก้วิกฤติการณ์เศรษฐกิจดังกระหึ่มภายในพรรคประชาธิปัตย์ในเบื้องต้น แต่แล้วเมื่อเสียงวิพากษ์นอกพรรคดังขรม เสี่ยงสรรเสริญภายในพรรคเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเสียงวิพากษ์ จนนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์กลายเป็น ‘สินค้าการเมือง’ ที่มีอาจระดับตู้โชว์พรรคประชาธิปัตย์อย่างโดดเด่นในการเลือกตั้งวันที่ 6 มกราคม 2544

คำถามพื้นฐานมีอยู่ว่า ประชาสังคมไทยได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคในยุครัฐบาลนายชวน หลีกภัย ระหว่างปี 2540 – 2543

บทเรียนบทที่หนึ่ง การบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคจักต้องไม่มี ‘เกาเหลา’

การบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคจักต้องประสานสอดคล้องกัน ทั้งนโยบายการคลัง นโยบายการเงิน และนโยบายการบริหารหนี้สาธารณะ มิฉะนั้นระบบเศรษฐกิจจะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายทั้งหมดได้

ความขัดแย้งส่วนบุคคลระหว่างนายศุภชัย พานิชภักดิ์ รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจ กับนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มีผลในการบั่นทอนความน่าเชื่อถือ (Credibility) ของรัฐบาล และทำลายประสิทธิภาพในการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค ความขัดแย้งดังกล่าวนี้มีมาตั้งแต่ นายธารินทร์ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมธนาคารไทย และนายศุภชัยดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการใหญ่ธนาคารทหารไทย เมื่อธนาคาร

ทหารไทยไม่ยอมร่วมสังฆกรรมกับธนาकारักษ์ใหญ่ในการฮั้วกันกำหนดอัตราดอกเบี้ย อากา
ครศิลป์ไม่กินกันก็ปะทุขึ้น อารมณ์ต่างจากอากาครศิลป์ไม่กินกันลูกหลานผู้รัฐบาลนายชน
วลีภักย์ (พฤศจิกายน 2535 – พฤษภาคม 2538) เมื่อบุคคลทั้งสองเข้าร่วมในรัฐบาลดังกล่าว
โดยที่ยัง ‘เก็บอากา’ เอาไว้ได้ ต่างกับการเข้าร่วมรัฐบาลในครั้งต่อมา (พฤศจิกายน 2540 –
พฤศจิกายน 2543) ที่ทั้งคู่ ‘เก็บอากา’ ไม่อยู่ จนความขัดแย้งปรากฏสู่สาธารณชนชนิดที่
ไม่สามารถปิดบังอำพรางต่อไปได้

ระบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคของนายชน วลีภักย์ นายกรัฐมนตรี
เป็นระบบที่ทอนกำลังรัฐบาล โดยปราศจากการปฏิบัติเพื่อทอนกำลังจากฝ่ายค้าน ในเมื่อนายชน
ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรายงานต่อนายกรัฐมนตรีโดยตรง โดยไม่ผ่านรองนายก
รัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจ ระบบการบริหารเช่นนี้ถูกผลักดันโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดย
ปราศจากข้อกังขา ในเมื่อนายธารินทร์ไม่ต้อง ‘ลดตัว’ รายงานต่อนายศุภชัย แต่ระบบการบริหาร
เช่นนี้ นอกจากสร้างความอึดอัดใจแก่รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจแล้ว ยังมีนัยสำคัญว่า
กระทรวงการคลังผูกขาดการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจมหภาคแต่เพียงผู้เดียว โดยปราศจากการมี
ส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายอย่างจริงจังจากรัฐมนตรีร่วมรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจถูกกีดกันออกจากปริมาณแห่งกระบวนการกำหนดนโยบาย
เศรษฐกิจมหภาค ยิ่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) ให้สัมภาษณ์
สื่อมวลชนว่า ระบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคดังที่กล่าวข้างต้นนี้มีได้เพ็งมี หากมีมาแต่
รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ชุดก่อนแล้ว (2535-2538) ก็ยิ่งเป็นการเปิดเผยความพิกลพิการของ
ระบบการบริหาร และเปิดเผยถึงการหลอกลวงประชาชนของพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งโฆษณาชวน
เชื่อ ‘ไม่ว่าเรื่อง Dream Team หรือ Real Team โดยที่ข้อเท็จจริงมีแต่ ‘วีรชนเอกชน’ หาได้มี
‘ทีมเศรษฐกิจ’ ผู้กำหนดนโยบายเศรษฐกิจมหภาคไม่

นับตั้งแต่ปลายทศวรรษ 2530 เป็นต้นมา เมืองไทยโคร่ำร้ายถึง 2 ชั้น ความโคร่ำ
ร้ายชั้นแรกเกิดในรัฐบาลพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ (2539-2540) เมื่อผู้นำรัฐบาลขาดความเป็นผู้นำ
ความรู้ความสามารถ และความเด็ดขาด ในการนำระบบเศรษฐกิจไทยเบี่ยงเบนออกจากเส้นทาง
อันนำไปสู่หุบเหวแห่งหายนภัย ความโคร่ำร้ายชั้นที่สองเกิดในรัฐบาลนายชน วลีภักย์ (2540-
2543) เมื่อผู้นำรัฐบาลขาดความสมานฉันท์ในการร่วมมือร่วมใจในการแก้ไขวิกฤติการณ์เศรษฐกิจ

อากา ‘เกาเหลา’ มิได้เกิดระหว่างนายธารินทร์ นิมนานเหมินท์กับนายศุภชัย
พานิชภักดิ์เท่านั้น หากยังเกิดระหว่างนายธารินทร์ กับ ม.ร.ว. จตุมงคล โสณกุล ผู้ว่าราชการนคร
แห่งประเทศไทยอีกด้วย จนก่อให้เกิด ‘สงคราม’ ระหว่างกระทรวงการคลังกับธนาकारแห่งประเทศ
ไทยในกรณีการรวมบัญชีทางการเงินของธนาकारแห่งประเทศไทย เมื่อขบวนการประชาชนอันนำ
โดยพระราชวิสุทธีโสภณ (บัว ญาณสัมปันโน) คัดค้านการรวมบัญชีดังกล่าว พร้อมทั้งรวบรวม

รายชื่อประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพื่อดำเนินการถอดถอนนายธรินทร์ออกจากตำแหน่งตามกระบวนการภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กระทรวงการคลังต้องล่าถอยทางการเมือง โดยที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง (นายพิสิฐ ลี้อาธรรม) ให้สัมภาษณ์ว่า กระทรวงการคลังไม่มีความจำเป็นในการผลักดันการรวมบัญชีการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย ค่าให้สัมภาษณ์ดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดข้อกังขาในใจปวงชนชาวไทยเป็นอันมากกว่า เหตุใดจนกระทรวงการคลังจึงก่อการวิวาทในเบื้องต้น

การวิวาทระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกับรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจคู่หนึ่ง และระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกับผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยอีกคู่หนึ่ง นอกจากมีผลในการทอนกำลังพรรคประชาธิปัตย์แล้ว ยังทำลายความน่าเชื่อถือของผู้นำพรรคประชาธิปัตย์อีกด้วย โดยที่สังคมเศรษฐกิจไทยต้องรับเคราะห์จากกรณีวิวาททั้งสองนี้

บทเรียนบทที่สอง การปฏิรูประบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคสามารถดำเนินการควบคู่กับการแก้ไขวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจได้

การบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคมีปัญหาคือพื้นฐานนานัปการ ซึ่งจำเป็นต้องมีการปฏิรูป ไม่เพียงแต่การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบไม่ชัดเจน (Target Assignment) อำนาจการใช้เครื่องมือไม่ชัดเจน (Instrument Assignment) และขาดการประสานการดำเนินนโยบายและการใช้เครื่องมือ (Policy Coordination) แล้ว กระบวนการกำหนดนโยบายยังไม่มีโปร่งใส (Transparency) ขาดความรับผิดชอบ (Accountability) และขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน (People Participation) อีกด้วย ตลอดช่วงเวลา 3 ขวบปีที่ผ่านมานี้ ไม่เพียงแต่ปัญหาพื้นฐานในการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคเหล่านี้มิได้มีการเยียวยาแก้ไขเท่านั้น หากทว่าปัญหากลับเลวร้ายลงเมื่อเกิดอาการ 'เกาเหลา' ในหมู่ผู้มีหน้าที่ในการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ มหภาค

ในอารยสังคมดังเช่นอังกฤษ เมื่อเกิดปัญหาร้ายแรงดังเช่นวิกฤติการณ์การเงินเดือนกรกฎาคม 2540 จารีตที่มีมาแต่โบราณจะมีการจัดตั้ง Royal Commission เพื่อไต่สวนสาเหตุและให้ข้อเสนอแนะเพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาลักษณะเดียวกันในอนาคต เมื่อกระทรวงการคลังแต่งตั้งคณะกรรมการศึกษาและเสนอแนะมาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการระบบการเงินของประเทศ (ศปร.) ตามคำสั่งที่ 376/2540 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2540 สาธารณชนหลงเข้าใจว่า กระทรวงการคลังเอาจริงในการปฏิรูประบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค แต่แล้วกาลเวลาก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า รัฐบาลนายชวน หลีกภัยมิได้สนใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย หากแต่อาศัยรายงานของ ศปร.เป็นพื้นฐานความชอบธรรมในการแต่งตั้งคณะกรรมการ ศปร. หรือ ศปร.2 (คณะกรรมการการศึกษาและเสนอแนะมาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการระบบการเงินของประเทศ) เพื่อดำเนินการ 'ล้างแค้น' ทาง

เมือง แต่แล้วอาการจึงว่าต้องสะดุดลง เมื่อถูกทักท้วงว่า คณะกรรมการ ศศปร. หรือ ศปร.2 ขาดความชอบธรรมทางกฎหมาย

ในขณะที่กระทรวงการคลังมิได้กระตือรือร้นในการปฏิรูประบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค ธนาคารแห่งประเทศไทยได้การนำของ ม.ร.ว. จัตุรงค์กมล โสณกุลกลับเอาภาระงานในการปฏิรูประบบการบริหารนโยบายการเงิน จนถึงกับเสนอร่างกฎหมายธนาคารแห่งประเทศไทยฉบับใหม่ แต่แล้วความพยายามในการปฏิรูปธนาคารแห่งประเทศไทยต้องสะดุดหยุดลง เมื่อเกิดอาการ ‘เกาเหลา’ ระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกับผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย และเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเผชิญวิกฤติการณ์การเมืองอันเป็นผลจากการต่อต้านของขบวนการประชาชน ซึ่งนำโดยพระราชวิสุทธิโสภณ (บัว ญาณสัมปันโน)

น่าอนาถที่สังคมเศรษฐกิจไทยมีอาจับเคลื่อนในการปฏิรูประบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคในช่วง 3 ขวบปีที่ผ่านมานี้ได้ นับเป็นการสูญเสียโอกาสที่สำคัญ อันเป็นผลจากปัญหาการขาดความเป็นผู้นำของพรรคประชาธิปัตย์

บทเรียนบทที่สาม การบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคในสังคมประชาธิปไตยต้องโปร่งใส และต้องยิ่งโปร่งใสมากขึ้นในยุคโลกไร้พรมแดน

ความโปร่งใส (Transparency) เป็นลักษณะประการหนึ่งของธรรมาภิบาล (Good Governance) ซึ่งโดยพื้นฐานเป็นหลักการที่รัฐบาลผู้ก่อปรด้วยความสุจริตพึงยึดถือ เมื่อรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ยึดมั่นในแนวทางเสรีนิยมทางการเงิน (Financial Liberalization) ยิ่งมีความจำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักการความโปร่งใส เพราะตลาดการเงินโดยพื้นฐานเป็นตลาดที่ไม่สมบูรณ์ อันเป็นผลจากความไม่สมบูรณ์ของสารสนเทศ (Imperfect Information) และความไร้สมมาตรของสารสนเทศ (Asymmetric Information) ความไม่สมบูรณ์เหล่านี้ย่อมเป็นอุปสรรคขวางกั้นมิให้กลไกราคาทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ ความโปร่งใสจึงเป็นหลักการอันจำเป็นสำหรับประเทศที่เลือกเส้นทางเสรีนิยมทางการเงิน

รัฐบาลนายชวน หลีกภัยโฆษณายู่ทุกเมื่อเชื่อกันว่า ‘รัฐบาลรู้เพียงใด ประชาชนรู้เพียงนั้น’ โดยที่รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีลงขันอัดเสียงเอง แต่คำโฆษณาดังกล่าวนี้กลายเป็นมุสาวาทะ ในเมื่อประชาชนหาได้มีมูลข่าวสารทางราชการเท่าเทียมกับรัฐบาลไม่

ความไม่โปร่งใสในกระบวนการขายธนาคารของรัฐนับเป็นอุทาหรณ์ของความข้างต้นนี้ รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ปกปิดกระบวนการขายธนาคารของรัฐด้วยการปกปิดเงื่อนไขการประมูล ปกปิดรายชื่อนักลงทุนที่ทางการมีหนังสือเชิญชวนให้เข้าประมูล ปกปิดรายชื่อกองกรรมการผู้มีอำนาจดำเนินการขายธนาคารของรัฐ และปกปิดสัญญาการขายธนาคารของรัฐ โดย

อ้างเงื่อนไขในสัญญาว่า จะเปิดเผยสัญญาได้ก็ต่อเมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 3 ปี ความไม่โปร่งใสดังกล่าวนี้ทำลายความน่าเชื่อถือของรัฐบาลนายชวน หลีกภัย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และธนาคารแห่งประเทศไทย สุจริตชนอดตั้งข้อกังขามีได้ว่า เหตุใดการขายทรัพย์สินของชาติจึงต้องปิดเป็นความลับ และมีการ 'ตกเบ็ด' เงินใต้โต๊ะและเก็บเกี่ยวส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการขายธนาคารของรัฐหรือไม่ ในเมื่อความไม่โปร่งใสเป็นข้อบ่งชี้เฉพาะการฉ้อราษฎร์บังหลวงและประพฤติมิชอบ

การขายทรัพย์สินขององค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) เป็นอีกกรณีหนึ่งที่สร้างความคลงแคลงใจราษฎร ในเมื่อมีการกำหนดเงื่อนไขที่กีดกันผู้ซื้อชาวไทย อีกทั้งยังขายได้ราคาต่ำกว่าที่ควรเป็นอันมาก นอกจากนี้ ยังมีความพยายามในการปกปิดสัญญาการขายทรัพย์สินแก่ Goldman Sachs แม้เมื่อคณะกรรมการข่าวสารข้อมูลของทางราชการมีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยสัญญาดังกล่าว ปรส. ยังคงแสดงอาการอึดเอื้อนและทำที่ที่จะไม่ปฏิบัติตามคำวินิจฉัย ทั้งนี้มีเหตุอันเชื่อได้ว่า ปรส. มิได้เป็นผู้ร่างสัญญาดังกล่าวเอง อนึ่ง พนักงานระดับผู้บริหารของ ปรส. ได้รับเงินเดือนสูงกว่าอัตราตลาดเป็นอันมาก แต่รัฐบาลพรรคประชาธิปไตยกลับบรรจุบุคคลที่ไม่มีประสบการณ์และความรู้ความสามารถเกี่ยวกับสถาบันการเงิน โดยที่บางคนมีประวัติเป็นบริวารของพรรคประชาธิปไตยมาก่อน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังให้สัมภาษณ์หลายกรรมหลายวาระว่า หากประชาชนต้องการความโปร่งใส ย่อมร้องขอข้อมูลข่าวสารของทางราชการได้เสมอ โดยอาศัยกระบวนการตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของทางราชการ แต่เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า กฎหมายข้อมูลข่าวสารของทางราชการ ทั้งกฎหมายแม่บทและกฎหมายระดับอนุบัญญัติเป็นกฎหมายปกป้องข้อมูลข่าวสารของทางราชการ เพราะมีเจตนารมณ์ในการเตะถ่วงการเปิดเผยข้อมูล อีกทั้งผู้ร้องขอมีค่าเสีย (Transaction Cost) ส่วนบุคคลที่ต้องเสียอีกด้วย

ความโปร่งใสเป็นวัฒนธรรมประชาธิปไตย ผู้ที่ไร้วัฒนธรรมและขาดจิตวิญญาณแห่งประชาธิปไตยย่อมยากที่จะเข้าใจอย่างซาบซึ้งได้ รัฐบาลที่ขาดความโปร่งใสมุ่งสูญเสียความเชื่อมั่นในหมู่ปวงชนชาวไทยและชุมชนระหว่างประเทศ โดยที่ความชอบธรรมถูกกัดกร่อนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หมายเหตุ

1. ความขัดแย้งระหว่างนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ กับนายศุภชัย พานิชภักดิ์ เมื่อต้นปี 2535 ในขณะที่ทั้งสองยังมีฐานะเป็นนายธนาคารพาณิชย์ โปรดอ่าน รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “ธนาคารทหารไทยกับนโยบายอัตราดอกเบี้ย” ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันศุกร์ที่ 8 พฤษภาคม 2535 ตีพิมพ์ซ้ำในหนังสือ *อนิจลักษณะของเศรษฐกิจไทย* (โครงการจัดพิมพ์คปไฟ 2536) หน้า 167 - 175
2. ความขัดแย้งระหว่างนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ กับนายศุภชัย พานิชภักดิ์ ในรัฐบาลนายชวน หลีกภัย (2540 - 2543) โปรดอ่าน รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “เกาเหลา’ กับนโยบายเศรษฐกิจมหภาค” ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 25 มีนาคม 2542
3. ความขัดแย้งระหว่างนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ กับ ม.ร.ว. จตุมงคล โสณกุล โปรดอ่าน รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “สงครามระหว่างกระทรวงการคลังกับธนาคารแห่งประเทศไทย” ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 20 เมษายน 2543
4. ปัญหาการรวมบัญชีการเงินธนาคารแห่งประเทศไทย โปรดอ่าน รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “คำถาม - คำตอบว่าด้วยการรวมบัญชีการเงินธนาคารแห่งประเทศไทย ฉบับประชาชน” ตอนที่ 1 - 4 ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 1, 8, 15 และ 22 มิถุนายน 2543
5. ปัญหาในการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค โปรดอ่าน รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “ปัญหาพื้นฐานในการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค” ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 20 กรกฎาคม 2543
6. การใช้ ศศปร. เป็นกลไกในการเล่นงานปรักษ์ทางการเมือง แทนที่จะมุ่งปฏิรูประบบการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค โปรดอ่าน รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “ศศปร.” ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 23 มีนาคม 2543
7. ความไม่โปร่งใสในการบริหารนโยบาย ดูอาทิเช่น รั้งสรรค ณะพรพันธุ์ “ความไม่โปร่งใสในกระบวนการขายธนาคารของรัฐ” ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 17 กุมภาพันธ์ 2543